

HOST Z JINÉHO SVĚTA

IL 62 z Moskvy přistál na Ruzyni stejně hladce, jako kdykoli předtím. Vůbec, vše bylo stejné jako jindy. Alespoň pro nezasvěcené a těch byla na letišti naprostá většina. Cestující sestupovali po schůdcích a postarší, zřejmě manželský, pár vůbec ničím neupoutával pozornost. Muž, jistě dost před padesát let, měl tmavomodrý kabát a klobouk, žena vypadala o něco starší. Měla na sobě tmavě vínové šaty a rozepnutý šedý plášť, na hlavě měla šátek. Ti, co ženu mohli vidět zblízka upoutala jen přehnaně silná vrstva líčidla.

Pár prošel letištní halou prakticky bez zastavení, dokonce i pasová kontrola netrvala déle než několik vteřin. To už ale bylo kolem několik mužů v šedých oblecích a s přísným výrazem. Jen soudruh **Mikeska** se zjevně hranou srdečností se s mužem objal a políbil. Ženě pouze podal s úklonou ruku. Pak rychle kráčeli ven z haly a jen málokdo si všiml, že kolem této trojice jde v jakémsi kruhu snad deset nenápadných mužů.

Venku již čekalo několik černých vozů značky Volha a T 603. Řidič vyskočil, otevřel dveře a podivná dojice, přiletěvší z Moskvy usedla na zadním sedadle. Mikeska si sedl dopředu. Celá kolona čítající pět vozů se rozjela.

První zastávka byla v hotelu Minsk. Manželé s Mikeskou a dvěma dalšími muži, nyní už je zřejmě, že jde o tajné osobní strážce, vešli dovnitř. Volhy a Tatry čekaly venku. Čekání se protáhlo téměř na dvě hodiny. Manželé se ubytovali na pokoji, muž se osprchoval, vypil velkou sklenici vodky, několik lahví bylo v lednici, pak trochu pojedl a sešel dolů, kde na něj Mikeska s dvěma strážci čekali. Žena zůstala na pokoji. Mezitím ovšem přijelo jiné auto, které přivezlo soudružku Hanu Machatou, ženu středních let, velice elegantně oblečenou, jinak milenku asi pěti soudruhů na ÚV. Machatá vyběhla po schodech do prvního patra a zaťukala na dveře pokoje, kde zůstala návštěvnice z Moskvy. Měla jediný úkol, dělat Rusce společnost, to znamenalo vodit po obchodních domech a vše na co Ruska ukáže, koupit a zaplatit.

Dva strážci zůstali v hotelu, zatímco Mikeska s hostem nastoupili do Volhy a odjeli. Cíl jejich cesty byl jeden malý penzion asi třicet kilometrů za Prahou.

xxx

V penzionu čekalo několik dalších mužů. Když Volha zastavila, nastalo zvláštní uvítání. Mělo působit vřele, ale vřelého na něm nebylo nic. Objetí, polibky a několik chladných frází. Za pár minut v salonku usedlo pět mužů. Slovo si vzal soudruh **Otto Kolář, plukovník státní bezpečnosti**.

„Jsem nesmírně rád, soudruhu Alexeji Vladimiroviči, že jste přijel osobně. Případ je natolik složitý, že ho skutečně může vyřešit jen největší odborník, a tím vy bezesporu jste. Slyšel jsem například ... „

„K věci,“ přerušil Koláře Alexej Vladimirovič Volkov, jeden z nejvyšších důstojníků KGB: „Nechte zdvořilostních frází a podrobně mi všechno popište!“

Jan Vejsada byl naprosto klidný a neprojevoval sebemenší známku strachu nebo nejistoty. A to i přesto, že krvácel z nosu a úst a ruce měl za zády připoutané k židli. Vyšetřovatele to přivádělo takřka do nepříčetnosti. Vyslýchali ho už pět dní. Vždy od osmi ráno. Včera dvanáct hodin v kuse, dnes už více než osm hodin. Přestože se střídali a přestože Jan Vejsada za celou dobu nedostal najíst, byl mnohem méně vyčerpaný než všichni čtyři vyšetřovatelé. V tuto chvíli, kdy vyslýchala dvojice Šumák a Pěnička, zůstal na chvíli s Janem sám **Vilém Šumák**. **Jakub Pěnička** toho měl plné zuby a odskočil si na uklidňující cigaretu a v klidu si promyslel další postup. Šumák byl evidentně rozčilený a Jana by nejráději zmlátil do bezvědomí, ale musel se ovládat. Těžce dýchal a snažil se ulevit si alespoň slovně.

„Však ty kápneš božskou, ty sráči. Tady se ještě nestalo, aby někdo nepromluvil. Takovejch jako ty sme už tady měli. A byli tvrdší než ty a nakonec brečeli a prosili. A hlavně všichni zpívali. A ty budeš taky. Než přijde kolega, tak si to naposled rozmysli. Já sem eště mírnej, ale von tě tady přizabije. A když se nepřiznáš, bude to eště horší. Vyfasuješ takovej flastr, že si z toho hodíš mašli. A žádnéj z těch tvejch kumpánů ti nepomůže!“

Jan klidně poslouchal a stejně klidně řekl: „Obávám se, soudruhu, že mě budete muset přizabít sám. Váš udatný kolega se už nevrátí.“

Šumák nechápavě civěl. „Co to kecáš za blbosti?! Zatím drž hubu a mluvit budeš, až ti řekneme!“

V místnosti by se dal vzduch krájet. Pěnička tu už měl dávno být a Šumákova nervozita rostla. Celý se chvěl a snažil se nedívat na svého vězně, kterému se opuchlé a zkrvavené rty stále mírně, ale znatelně, usmívaly. Proboha, kde ten Pěnička je?! A co to Vejsada mlel? Copak on může vědět, že se kolega někde zdrží? Jak ví, že nepřijde. Pak někdo vzal za kliku a Šumákovi se ulevilo. Jenže sotva na vteřinu, protože do místnosti vstoupil jiný kolega, přistoupil k Šumákovi a něco mu pošeptal. Šumák zbledl a zoufale se podíval Janovi do očí. Viděl jen pohrdavý úsměv. Výslech byl ukončen a Jana odvedli do cely.

Šumák v kanceláři u velitele nevydržel sedět a nervózně chodil tam a sem. „Jak se mu to stalo?“

„Nijak. Infarkt. Kouřil na chodbě, najednou se chytil za prsa, zapotácel se a spadnul. Navíc ještě tak blbě, že si dal hlavou o roh. Doktor u něj byl prakticky hned, sanitka přijela za chvíličku, ale do nemocnice ho dovezli už mrtvého.“

„Proboha, řekni mi, **Václave**, jak to ten Vejsada mohl vědět?“

„Co mohl vědět?“

„No, von se mi furt šlebil do vočí a klidně mně řek, že kolega už nepřijde. Přitom celou dobu seděl příkurtovanej na židli. A Kuba vodešel zdravej, nic mu nebylo. Jen byl trochu vytočenej, ale to já taky. Proboha, jak to moh vědět?!“

Sezení u velitele se protáhlo na tři hodiny. Přítomni byli ještě Jiří Hnilička a Martin Kušta, druhá směna, která se u Jana střídala. Nikdo nepřišel na jediné logické vysvětlení. Velitel na celou záležitost uvalil přísné informační embargo. Další den si Jana podali Hnilička s Kuštou. A začali pěkně zostra.

„Jaks věděl, že se Pěnička nevrátí?“

„Prostě věděl.“

Bác! Bác! Dvě facky, každá z jedné strany. „Co víš o Pěničkovi?!“

„V podstatě to, co vy. Že je mrtvý. Dostal infarkt.“

„Jak to víš?“

„Já toho vím, soudruhu, daleko víc. Ale kdybych Vám to řekl, neměl byste z toho radost.“

Kušta to nevydržel a vyletěl: „Nedělej si z nás prdel ty hajzle!“ A hned jednu Janovi vrazil.

Hnilička to zkusil jinak: „Počkej, Martine. On nám to tady pan Vejsada jistě řekne i bez facek. Nemám pravdu? Jistě chápete, pane Vejsado, že nám to vaše vizionářství dost vrtá v hlavě. Dáte si kávu? Popovídáme si o tom v klidu. Vysvětlíte nám tu záhadu a můžeme se domluvit na nějakém příznivějším paragrafu.“

„Děkuji, kávu nechci. Ale že jste tak milý a dnes jste mě, na rozdíl od vašeho kolegy ještě neuhodil, tak vám řeknu tajemství. Ale nesmíte to nikde prozradit, slibujete.“

„Samozřejmě, zůstane to jen mezi námi.“

„Dobře, pošlete toho surovce za dveře.“

Kušta by už vybuchl, ale Hnilička byl rychlejší: „Jdi se Martine na chvílku provětrat.“

Kušta neřekl ani slovo, jen se vztekle podíval a našťvaně odešel.

„No tak, jsme sami, pane Vejsado. Můžete povídat.“

„Moc vám toho neřeknu. Jen to, že budete muset utvořit bicí dvojici s někým jiným. Pan Kušta zítra do práce nepříjde. A myslím, že nepříjde už nikdy. Nevím přesně, co a jak se mu stane, ale určitě si už nezamlátí.“

Hnilička byl celý bledý a nemohl najít žádné vhodné slovo.

Jan v klidu dodal: „To je všechno. A teď buď pokračujte ve své práci a mlat'te mě nebo mě dejte odvést do cely. Víc vám dnes neřeknu.“

Hnilička ani nenaléhal, jak byl rozrušený. Jen zavolal stráž a nechal nebohého vězně odvést do cely. Za chvílku se vrátil Kušta a bylo hned vidět, že moc uklidnit se nestačil. Hned vyštěkl.

„Kde je? A co ti všechno řekl?“

„Hele, Martine,“ z Hniličky to lezlo jak z chlupaté deky, „Moc se mně vo tom nechce mluvit, ale pro dnešek jsem to skončil. Budeme pokračovat zítra.“ Řekl a odcházel z místnosti. Ve dveřích se ještě otočil a zeptal se kolegy: „A jak se cejtíš? Nebolí tě něco?“

„Proč by mě mělo něco bolet? Nejses ty nějaký divnej?“ Kušta byl velice našťvaný. Zapálil si cigaretu a nervózně chodil po místnosti.

Když Hnilička druhý den přišel do práce, čekal na něj vzkaz, že má naběhnout okamžitě k veliteli.

Major **Václav Outlý** stál u okna a kouřil. Sotva Hnilička vešel, hned se na něj otočil a rovnou vybafl: „Kuštu v noci ranila mrtvice. Je ve špitále, ale vypadá to prý dost špatně.“

Hnilička ztuhl. Krve by se v něm nedořezal. „To snad není možný. To není možný. To přece nemůže být možný.“

„Bohužel je. Stalo se mu to, když šel z hospody. To bylo jeho štěstí, bylo tam dost lidí a někdo hned zavolal sanitku. To je pro nás už druhá rána. Musím svolat poradu a požádat o nového člověka.“

„Václave, to není možný. To přece nemůže být možný.“

„Co mi to tady furt meleš za mantru. Vzpamatuj se chlape. Není možný, není možný. Sám víš, jak je naše práce vyčerpávající. Jak jsme furt ve stresu. A to naše věčný hulení nám taky nepřidá. A ukaž mi na jednoho z nás, kdo je šťastně ženatý a má pohodovou rodinu. To se pak nemůžeme divit, že to s někým sekne. Tak jakýpak není možný!“

„Václave, von to zase věděl!“

„Kdo co věděl?“

„No přece Vejsada. Von věděl, že Kušta dnes nepřijde do práce. Říkal mi to. Říkal, že neví, jestli umře, ale určitě si už nezamlátí.“

„Cože?!“

xxx

Janu Vejsadovi se trochu ulevilo. Už tři dne nebyl vyslýchán a tedy ani bit. Správy o jeho předpovědích se pochopitelně roznesly po celém oddělení. Když pro něho přišel dozorce a odváděl ho chodbou, myslel si, že se vše vrátí do zajatých kolejí. Ale vyšetřovací místnost minuly a místo toho stoupali po schodech. Zastavili se u dveří s cedulkou **Mjr. Václav Outlý, náčelník krajské správy StB**. Jan Vejsada byl navenek klidný, ale v břicho mu lehce mravenčilo. Outlý byl v minulosti znám, jako nejsurovější vyšetřovatel. Nyní sice osobně mlátil již jen výjimečně, spíše se tím udržoval v kondici, na vlastní vytěžování obviněných měl už své lidi. Stále ale trval na tom, že s politickými se nesmí mazlit a že je škoda každé rány, která nepadne.

Outlý se tento rozhovor připravoval celý den i noc, protože nedokázal usnout. Představoval si různé varianty svého přístupu k Vejsadovi. Nepřišel ale na to, která bude výhodnější. Má být přátelský, posadit Vejsadu do křesílka, nabídnou kávu a v klidu si s ním povídat? Anebo má jasně ukázat tvrdou ruku a nedat najevo svou bezradnost a nejistotu?

Nyní před ním Jan Vejsada seděl na židli s pouty na rukou. Chvíli se na sebe mlčky dívali, ale Outlý ten pohled dlouho nevydržel.

„Tak co, pane Vejsado? Myslím, že bychom si měli popovídat. Jistě mně máte co říct. Tak prosím, poslouchám vás?“

„Co, že jste přešel na vykání? Při našem posledním rozhovoru jste mi tykal a tituloval mě Ty zkurvenej hajzle. Klidně v tom pokračujte, jsem na to zvyklý.“ Outlý byl veveden z rovnováhy hned na úvod. Silně znervózněl. Aby získal trochu času, zapálil si cigaretu a jednu nabídl i Vejsadovi. Ten však zavrtění hlavy odmítl. Outlý se pokusil pokračovat.

„No, co bylo, bylo. Nechme to být. Já věřím, že vy jste v podstatě slušný člověk. Pouze jste podlehl jakýmsi bludům a postavil se na tu špatnou stranu barikády. Ale i tak spolu můžeme najít společnou řeč.“

Povězte mi pane Vejsado, jak jste tak přesně mohl vědět, že se soudruhům Pěničkoví a Kuštovi přihodí to neštěstí?“

Vejsada se mírně pousmál a s nepřehlédnutelnou ironií poznamenal:

„Jo, tak tedy přátelský rozhovor? Na přátelský rozvor mě však příliš tlačí želízka na rukou.“

„Ach, pardon. Hned to napravíme.“ A pokynem ruky dal povel příslušníkovi stojícímu u dveří, aby vězni sundal pouta. „Tak co, už je to lepší?“

Vejsada si promasíroval zápěstí a pak v klidu, aniž by zvedl zrak od svých rukou, způsobil Outlému šok.

„Věděl jsem to, protože jsem to přivolal.“

„Cože?! Co jste přivolal, jak přivolal?“

„Mám schopnost seslat na člověka, který se chová jako zrůda trest. To je všechno, co vám k tomu mohu říci.“

„Cože?! Tak ty chceš říct, žeš to Pěničkoví a Kuštovi způsobil ty?“

„Ano. A nyní mě prosím dejte zase odvést do cely.“

„Ty hajzle zasranej. Co mně to tady povídáš za blbosti.“ Outlý už zcela vypadl z role a přestal se ovládat. „Neser a řekni pravdu! A ty pohádky si nech pro někoho jiného.“

„Už jsem vám řekl vše. Více se s vámi nehodlám bavit!“

Facka na sebe nedala čekat. Byla skutečně prudká a Vejsadovi se z nosu spustila krev.

„Dávám ti poslední možnost, kápnout božskou! Jinak tě vodsud' vynesou po kouskách!“

„Jen si poslužte, ale aby po kouskách nevynášeli vás.“

Outlý už, už chtěl udeřit, ale na poslední chvíli si to rozmyslel a místo rány zařval: „Odvést!“

Když stráž Vejsadu odvedla, rychle otevřel skříň, vytáhl lahev vodky a nalil si sklenici. Kopl ji do sebe a hned si nalil druhou. Zapálil si cigaretu, chodil nervózně po místnosti a nakonec si nalil ještě jednu sklenku. Pak si teprve sedl

ke stolu a vzal do ruky telefon. Vytočil číslo **plukovníka Koláře**. Pak ještě k sobě zavolal zbytek svého bicího komanda.

Krátce nato seděl s **Hniličkou a Šumákem**, kouřili jednu cigaretu za druhou a radili se, jak budou dále postupovat.

„Zítra ráno mám být u Koláře. Ale jak mu to mám říct? Bude si myslet, že jsem se pomát. To mu mám vyprávět nějakou pohádku, jak nám zlý čaroděj zabíjí lidi? Přece tomu sami nevěříme. Ale na druhou stranu, jak to moh vědět?

Dokáže to snad někdo vysvětlit?“

Samozřejmě nikdo to vysvětlit nedokázal. Outlý vytáhl láhev a každému nalil panáka. „Chlapi, my se z toho nesmíme posrat. My tomu nesmíme podlehnout. Ten Vejsada musí poznat, že sme silnější, že se ho nebojíme. Zejtra hned ráno si ho podejte. A neserte s ním. Jasný!“

„Jasný!“ odpověděli oba skoro jednohlasně. Pak si dali ještě skleničku, pro Outlého to byla pátá, a rozešli se.

Krátce po této poradě šel major Outlý domů. Většinou se nechával vozit služebním autem, ale dnes šel ty asi dva kilometry pěšky. Snažil se přemýšlet, co zítra řekne plukovníku Kolářovi, ale nic nevymyslel, i díky značnému množství vypité vodky.

Jana Vejsadu odvedli hned ráno do vyšetřovací místnosti. Stačil letmý pohled na Šumáka a Hniličku a hned věděl, že tentokrát to bude rychlé. A nemýlil se. Rána pěstí ho srazila k zemi, dřív než došel k připravené židli. Následovalo několik kopanců a pak ho čtyři mohutné pracky zvadly a posadil na židli. Krvácel z úst a strašně ho bolela ruka. Teď měly přijít otázky a další bytí. Jenže zazvonil telefon. Šumák ho zvedl a zbledl. Něco do sluchátka vykotal, položil ho a beze slova vysvětlení zavolal stráž a nechal Vejsadu odvést. Pak teprve překvapenému kolegovi oznámil: „Outlý je ve špitále. Večer, když šel z práce, ho porazilo auto. Je v bezvědomí a přišel vo ruku.“ V obou soudruzích by se krve nedořezal. Oba v tu chvíli věděli, že Vejsada je skutečný šarlatán a báli se domyslet, kdo je nyní na řadě.

Jejich obavy se ukázaly jako naprosto opodstatněné. **Šumáka ranila mrtvice a zemřel asi tři dny nato a Hnilička se psychicky zcela zhroutil a už více jak měsíc leží na psychiatrii, v jednom kuse brečí a klepe se jak ratlík. Ale ten jediný nebyl potrestán Janem Vejsadou.** Tedy alespoň ne přímo.

xxx

Politický vězeň, chartista, profesor Jan Vejsada byl už půl roku ve vazbě. Skoro denně vyslýchán a různými způsoby mučen. Znal bití, hlad, zimu, nevyspání, ponižování, psychické vydírání a zastrašování a byl už na pokraji svých fyzických i duševních sil. Až se z toho sám vyděsil, ale nemohl zapudit myšlenku, že estébákům řekne, když ne všechno, tak alespoň pár pro ně

důležitých informací. Věděl, že tím dostane do potíží jiné lidi, ale on sám už byl opravdu na dně. Je mu osmačtyřicet, ale nyní vypadá nejméně o dvacet let starší, jak je zesláblý a zubožený. Nakonec tu myšlenku přece jen zapudil a řekl si, že raději zemře. Od té chvíle se vyrovnal se smrtí, vzal to jako svůj úděl a rozhodl se nic neříci a trpělivě čekat. Ano, zemře ve vězení a jeho smrt snad otevře lidem oči. Byl přece jen dosti známou osobou. Jeho přednášky na Karlově univerzitě, než ho kvůli jeho názorům vyhodili, se staly nesmírně vyhledávanými. Bohužel pro pana profesora je vyhledávali i tajní. Byl v jejich hledáčku už delší dobu. Když podepsal chartu 77, byl okamžitě vyhozen a pak se živil jako krmič skotu a jednom JZD. Do vězení ho šoupli poté, co se dozvěděli o jeho knize, která vyšla nejprve v Torontu a následně i v Mnichově. Knížka se jmenovala Lidská práva v totalitním socialismu a na ÚV KSČ a hlavní správě StB způsobila doslova zděšení.

Nyní tedy čekal ve vazbě na smrt. Kdyby ta se náhodou nedostavila, věděl, že za vlastizradu dostane nejméně deset let. Teoreticky mu hrozila i ta šibenice, ale tak daleko by v sedmdesátých letech režim přece jen asi nešel. Mezinárodní reakce by byla až příliš silná.

Po jednom výslechu, když v bolestech ležel na kavalci a nemohl usnout se najednou stalo něco zcela mimořádného. Jan Vejsada byl později přesvědčen, že se stal zázrak, tedy něco, na co do chvíle absolutně nevěřil. Jako když někdo mávne kouzelným proutkem, bolest zcela pominula a zaplavilo ho zvláštní příjemné teplo. Pocítil jakousi blaženost. Jeho tělo byla najednou silné a všechny ty modřiny a krvavé šrámy jakoby najednou zmizely. Ale přišlo ještě něco silnějšího. Jakési brnění hlavy, ale nebylo to nepříjemné. Jen podivné. Nikdy pro to nenašel vysvětlení ani to nedokázal dobře popsat. Věděl, že právě nabyl nějakou vnitřní sílu, ale zatím netušil, jak ji bude moct použít.

Věděl to však hned druhý den. Když vyšetřovatel Pěnička odešel kouřit, zaměřil svou mysl právě na něho a ... „poslal“ na něj ten infarkt. Byl si absolutně jistý úspěchem, ani na vteřinku nezapochoyboval. Pak potrestal Kuštu mrtvicí, ze které si již nikdy nezotaví, Outlého navedl pod kola auta a nechal mu ujet jeho proslulou pravačku a na Šumáka seslal mrtvici, která ho zabila. Hniličku už ani trestat nemusel, protože ten se po všech těch tragédiích úplně pomátl. Bylo to zvláštní, ale on sám dotyčnému tyranovi pouze přivolal nějaký trest, ale jak to ve finále dopadne, to už nedokázal ovlivnit ani kontrolovat. Nevěděl tedy přesně, proč někdo umřel a někdo je nadosmrti mrzákem, ale upřímně řečeno, hlavu si s tím nelámá.

Nyní profesor Vejsada v klidu ležel v cele a čekal na další vývoj. Předpokládal, že soudruzi si už intenzívně lámou svoje rudé hlavy a snaží se rozluštit tu záhadu. Jak je možné, že během pár dnů přišli o pět lidí, shodou okolností všechny, kteří se jeho případem zabývali.

xxx

V penzionu za Prahou bylo velmi dusno. Kromě Alexeje Vladimiroviče Volkova, plukovníka RSDr. Otto Koláře, **náměstka ministra vnitra Gustava Mikesky** seděli u stolu ještě další dva důstojníci StB **podplukovník Viliam Mackovič** a **major Jiří Zelený**. Už přes tři hodiny probírali případ Vejsada, ale na nic nepřišli. Mluvilo se pochopitelně rusky.

Po důkladném popsání všech okolností, měl nyní hlavní slovo Volkov: „Stále tomu odmítám věřit. Potřebuji další důkaz.“

Kolář se pokusil trochu odporovat: „Nevím, jaký další důkaz ještě potřebujete.“ Volkov ale nesnesl jakákoli odpor: „Dalšího člověka! Další oběť. Vemte někoho, kdo o tom nic neví a nechte ho, ať toho vašeho šarlatána důkladně seřeže!“ Chvíli bylo v místnosti hrobové ticho. Soudruzi se po sobě trochu vyděšeně podívali. Poprvé si troufl odpovědět Mikeska.

„Ale to může pro toho člověka znamenat rozsudek smrti!“

Volkov byl neústupný a tvrdý: „Potřebuji další důkaz! City musí stranou.

Komunista se nesmí zaleknout žádné překážky a žádné oběti!“

Po další chvíli ticha se odvážil zasáhnout do debaty major Zelený.

„Vejsada nám už vyřídil pět lidí. Já odmítám nést odpovědnost za dalšího!“

Volkov vyskočil a zařval: „Tak proč jste mě sem volali?! Měli jste ho rovnou zastřelit nebo jinak zlikvidovat. Teď ale velím celé operaci já! Jasný?! Jestli nemáte nějakého člověka, kdo to provede, zavolám z Moskvy své lidi. Zítra jsou tady a vás na nic potřebovat nebudeme. Jasný?!“

Bylo to jasné. Naprosto. Pokud se celého případu ujme výhradně KGB, budou všichni přítomní zcela odsunuti do pozadí a o ničem nebudou rozhodovat. A je pravděpodobné, že by nemuseli o ničem rozhodovat už nikdy.

Za všechny přítomné to vyřešil Kolář: „Nebude třeba soudruhu Volkove, volat další lidi z Moskvy. S tímto si dokážeme poradit sami. Souhlasím s vámi, že si to všechno musíme ještě ověřit. Stane-li se něco dalšímu vyšetřovateli, budeme mít jistotu. Hned dám pokyny a zítra bude Vejsada znovu vyslechnut. Spolehněte se!“

Pak ještě chvíli o věci diskutovali a krátce po půlnoci Volkov nasedl do automobilu a odjel.

xxx

Když Volkov odjel, zůstala celá československá část v penzionu.

Chvíli bylo v místnosti těžké ticho, které prolomil až podplukovník Kolář.

„Soudruzi, situace je vážnější, než si jen dokážeme představit. Musíme to okamžitě řešit. Má někdo nějaký konstruktivní návrh?“

Opět nastalo ticho. Po dlouhé minutě se ozval major Zelený.

„Je to celý k posrání. Vůbec se mi to nelíbí, ale nic jiného nám nezbyde. Kurva, copak nemáme dost pitomejch mlátiček? Vemte nějakého primitiva, kterej si

s potěšením bouchne, a dejme mu za úkol z Vejsady něco dostat. Já nevím, co jiného bysme mohli vymyslet.“

To se líbilo i Mackovičovi: „Jasně, Volkov měl pravdu, v zájmu socialismu se nesmíme bát obětí. Jak říká tady Jirka, máme mezi svými lidmi dost kryplů, kterých rozhodně nebude škoda.“

Opět chvíle ticha. Kolář usilovně přemýšlel, jak na tento návrh reagovat. Jemu se moc nelíbilo, že by měli někoho obětovat. Nakonec to rozhodl Mikeska.

„Dobrá, soudruzi, je to asi jediné řešení. Žádám tedy podplukovníka Mackoviče, aby osobně vydal rozkaz a celou akci zorganizoval.“

Mackovič chvíli překvapeně koukal, jezdil očima z jednoho na druhého, jakoby hledal oporu, Tu ale nikde nenašel.

Opět promluvil Kolář: „Tak zítra ráno. Vildo, ráno v devět hodin mi oznámíš konkrétní jméno. Ten nešťastník se musí dát do Vejsady hned. Pro dnešek končíme.“

Mackovič v noci oka nezamhouřil. Ne, že by měl nějaký morální problém s tím, že pošle jakéhosi pitomce na smrt, to rozhodně ne, ale bál se. On, jeden z nejsurovějších estébáků, on, který statečně spolupracoval za války s gestapem, aby v padesátých letech dostal státní vyznamenání a s osmi třídami základní školy udělal zárnou kariéru, se nyní normálně lidsky bál, aby snad Vejsada nějaký trest neseslal i na něj. Přemýšlel, jak to udělat, aby si to Vejsada nějak nespojil s ním. A nenapadlo ho nic lepšího, než to přehodit na Zeleného.

V práci byl už v sedm a netrpělivě čekal, až přijde Zelený. Zavolá si ho a nařídí mu, aby někoho okamžitě vybral a poslal na Vejsadu. O půl osmé už byl nervózní. Před osmou přišla sekretářka a zasadila mu ránu:

“Soudruhu podplukovníku, volal major Zelený, že má teplotu a jde k lékaři. Dnes prý určitě nepřijde.“

To byl studená sprcha. Za hodinu má být u Koláře. Stihl vykouřit šest cigaret a vypít sklenici vodky. Přesto se mu klepala kolena, když stál před Kolářovými dveřmi a bral za kliku.

„Čest!“

„Čest!“

„Tak co?“

“Pošlu tam Mařáka?“

„V pořádku. Udělej to hned.“

„Rozkaz!“

Josif Mařák dostal od tatíčka jméno po samotném Stalinovi. Tatík ho zbožňoval a syn tu lásku podědil. Podědil i sklon k nadváze, nadměrnou agresivitu a IQ těsně nad prahem debility. Nikdy se ničím nevyučil a jediné co uměl, bylo mlácení vězňů. Dělal obyčejného bachaře a občas si ho estébáci přivolali, když si sami nechtěli špinit ruce a potřebovali z vězně dostat nějaké informace. Byla

to dobrá volba. Mackovič si dokonce přál, aby Vejsadu umlátil k smrti a měli od něho pokoj. Musí to Mařákovi nějak opatrně nadhodit.

„Soudruhu podplukovníku, je zde rotný Mařák.“ Ohlásila sekretářka.
„Ať jde dál.“
Vešel hromotluk s vysokým čelem a abnormálně vystouplou bradou. Prošedivělé vlasy měl nakrátko ostříhané a na temeni velké náměstíčko. Zuby měl zkažené a dosti prořídlé.

„Posaď se soudruhu. Mám pro tebe speciální úkol. Dáš si kávu?“
Mackovič nečekal na odpověď a hned zavolal: „Zdeničko, dvě kafata.“
Josif Mařák byl celý nedočkavý, takováhle šarže si ho ještě nikdy za více než dvacet let jeho služby nezavolala. Sedl si, poděkoval za kafe a cigaretu, kterou mu dokonce podplukovník sám zapálil. Tohle mu snad nebudou chlapi ani věřit.
„Tak hned k věci, soudruhu. Úkol, který pro tebe mám je důležitý a ...“ , chvíli hledal vhodné slovo, „... řekněme ožehavý. A hlavně tajný! Přísně tajný!“
Josifovi Mařákovi to nesmírně polichotilo, ale taky byl trochu smutný, že se s tím nemůže nikde pochlubit.

„Jasný!, A vo co teda de?“
„Podívej se soudruhu Mařáku, máme tady jednoho vězně. Nebezpečného. Je napojen na americkou CIA a nejspíš i na MOSAD. Víme od něj, že zlikvidoval mnoho sovětských i našich nejlepších soudruhů. Dlouho dělal špiona v eseser, ale Sověti přišli na jeho stopu a tak se někam uklidil. Více jak rok o něm nikdo neslyšel a nyní ho naše rozvědka zadržela, když chtěl překročit státní hranici do západního Německa. My ho už v podstatě ani nepotřebujeme. Všechno už bezpečně víme. Jde o to, že chladnokrevně zavraždil mnoho našich lidí. Ale když ho postavíme před soud, dozví se to imperialisté, budou to vysílat na Svobodný Evropě, budou chodit dopisy od Cartera a dalších zloduchů a to my rozhodně nepotřebujeme. Víš, soudruhu, je to ožehavé. Pustit ho nemůžeme a odsoudit taky ne. Naštěstí nikdo neví, že ho máme.“ Mackovič se odmlčel, rozhlédl se po místnosti, jakoby chtěl zkontrolovat, že tam nikdo není, pak se k Mařákovi naklonil a pokračoval šeptem.

„Podívej se soudruhu, my ho necháme zmizet. Rozumíš?“
Mařák chvíli tupě zíral, ale nakonec pokýval hlavou. Pochopil, že agent musí být zamordován. A dovtípil se, že on je ten vyvolený. Proto se horlivě zeptal.
„A jak si představujete, že to mám udělat.“

To nebude nutné, to už zařídíme sami. Vy se nyní pokusíte z něj ještě něco dostat. Říkal jsem, že už nejspíš všechno víme. Ale co když nám ještě neřekl úplně všechno? Co, když něco ještě tají? Vystřídalo se na něm pár chlapů, ale víc z něj už nedostali. Možná ale byli jen moc měkký. Potřebuji někoho tvrdšího. A ty máš, soudruhu, vynikající pověst. Všude jen samá chvála.“
Mařák div nepukl pýchou, jak se napařoval, ale Mackovič pokračoval.
„Uděláš poslední pokus, jestli z něj něco dostaneme. Hned po tvém výslechu ho chlapi odvezou a definitivně zmizí z povrchu zemského. Takže ty vlastně

nemáš, co zkazit. Jestli to odsud budou odvážet ještě živého a dorazí ho někde venku nebo už pojedou tuhej, je v podstatě jedno. Takže vyslychej a ničeho se neboj. Kdyby se vti to trochu vymklo z rukou, nic se neděje. Nikde o tom nebude asi řádka. Jasný?“

„Jasný, soudruhu podplukovníku! Můžete se spolehnout“.

Tak to by měl Mackovič z krku. Věděl, že ten primitiv Vejsadu umlátí. Ale úplně klidný tedy nebyl.

xxx

Jan Vejsada seděl na židli uprostřed místnosti a ruce měl spoutané za zády. Primitiv Josif Mařák kouřil cigáro, nohy měl na stole a houpal se na zadních nohou židle. Nejraději by se do toho ubožáka pustil hned, ale schválně tu první ránu oddaloval. I při své omezenosti dobře věděl, že pro vyšetřovaného je nejhorší to čekání na první ránu. On věděl, že dostane výprask, věděl, že to bude hodně bolet a proto nyní musel prožívat velký stres. A to dělalo Josifu Mařákovi potěšení. Mlčel, jen se kochal pohledem na svou bezmocnou oběť. Připadal si v tuto chvíli nesmírně silný a mocný. Jeho, Josifa Mařáka, se lidi bojí. Jemu svěřují velitelé nejtěžší úkoly, protože jedině on, Josif Mařák, je dokáže splnit. A dnes měl obzvláště těžký úkol. Nasadili ho na nejnebezpečnějšího špióna. Nikdo jiný si na něj netroufl. A on, Josif Mařák, ho má zlikvidovat. Umlátit k smrti. Ale ještě před tím, než naposledy vydechne, z něj musí dostat nějaké informace. Je zcela jedno jaké. Všechny jsou cenné. A že ten Vejsada zazpívá, o tom Josif Mařák nepochyboval. Samozřejmě by ho mohl zabít během první minuty výslechu, ale času měl dost. Měl na to celý den. Těšil se jak malé děcko. Celý den bude z té imperialistické kurvy pomalu vypouštět život. On ví, kam a jak musí uhodit, aby to hodně bolelo, ale nezabilo. A dnes bude mlátit dlouho.

Janu Vejsadovi nebylo skutečně dobře. Samozřejmě věděl, že se ten buran chystá ho zmlátit a to čekání skutečně nebylo příjemné. Horečně přemýšlel, jak z téhle šlamastiky vyklouznout, ale nic ho nenapadalo. Železná pouta ho dřela do rukou, potil se a cítil obrovskou bezmoc. Ano, snažil se probudit svou nadpřirozenou schopnost a seslat na Josifa Mařáka nějakou pohromu, ale nešlo mu to. Nedokázal se na to soustředit. Asi proto, že Mařák byl vlastně jenom ubohý primitiv a nastrčená loutka. Myšlenky Jana Vejsady tékaly z jednoho estébáka na druhého. Hledaly pravého viníka jeho situace. Bloudily éterem a hledaly, jako když lovecký pes hledá stopu. Avšak čas běžel a Jan nevěděl, kdy se ten primitiv zvedne a pustí se do své práce. Určitě už je netrpělivý a dlouho už čekat nebude. Proboha, vždyť on ho asi opravdu umlátí!

Josif Mařák už cítil, že je čas začít pracovat. Ještě chtěl ale svou kořist trochu více vyděsit. Rozdělal si lahvové pivo a dlouze li lokl. Pak se, stále v nezměněné poloze s nohama na stole, podíval Vejsadovi do očí, hlasitě si krkl a řekl:

„Tak co, ty západácká svině, nechceš mně něco říct?“

Jan se přemáhal, aby působil klidně:

„Nevím, co byste chtěl slyšet, pane. Nevím o ničem, co by vás mohlo zajímat.“

„Ale víš“, Josif Mařák už zvýšil hlas, „ty dobře víš. A ujišťuju tě, že za chvíli mně všechno řekneš. Však ty si vzpomeneš i na to, co nevíš. U mě zatím promluvil každý. Rozumíš, ty sráči, každý!“

Po tomto proslovu si Mařák znovu lokl z láhve, čímž ji vyprázdnil a hned si rozdělal další.

Jan věděl, že nemá na vybranou a tak vsadil vše na jednu kartu.

„Máte pravdu pane. Raději vám vše řeknu hned.“ Jan sbíral čas.

Josif Mařák byl trochu zklamán. Už už by si rád bouchnul, ale teď musel počkat. Na druhou stranu ho samozřejmě těšilo, jakou hrůzu nahání, když takové eso jako je Vejsada, se před ním klepe strachy a chce mu vše říci.

„No tak, ven s tím!“

„Je to složité, pane. Nedokážu sám přesně popsat, jak je to možné, ale zatím mě vyšetřovalo pět lidí a všem se stalo neštěstí. Tři jsou, mrví, jeden je mrzák a jeden skončil v blázinci. To vám jistě řekli, že.“

Josif nechápal, o čem je řeč. O souvislosti náhlých úmrtí s Vejsadou nic nevěděl.

„Co to kecáš? Jaký neštěstí?“

„Ale jistě jste o tom musel slyšet. Každého kdo mě uhodil nebo k tomu dal rozkaz, postihlo neštěstí. Pěnička dostal infarkt, Šumáka ranila mrtvice, Kuštu taky, Outlý je bez ruky a Hnilička v blázinci. Opravdu si myslíte, že to je náhoda?“

Josif Mařák zůstal stát s otevřenou pusou a vytřeštěnýma očima. Horečně ve své prostoduché hlavě přemýšlel. Teprve teď si uvědomil, že všichni jmenovaní opravdu Vejsadu vyšetřovali. Jan zatím honem kul železo, dokud bylo žhavé.

„No, jestli nevěříte, tak mě uhoďte. Ale možná byste si nejdříve měl dát všechny své věci do pořádku. A že jste to vy, tak si můžete vybrat. Infarktík nebo mrtvička? Anebo rakovinka? Ta je sice pomalejší, ale taky dýl bolí. Můžeme zvolit třeba nádor na slinivce, to je přece jen rychlejší.“

Josif stál jako socha a skoro nedýchal. Jan pokračoval.

„Sedněte si, pane. Ještě jste mě neuhodil, tak z toho můžete vyklouznout.“

Josif zalapal po dechu a udělal krok zpátky.

„Neslyšel jste? Říkal jsem, abyste si sednul!“

Josif ztěžka dosedl na židli.

„A teď chci jasnou odpověď! Kdo vám dal příkaz mě zmlátit? A pamatujte si, když mně to neřeknete, tak si budu myslet, že je to vaše iniciativa a zaměřím se na vás. Tak kdo?!“ Poslední větu už Jan skoro vykřikl.

Josif Mařák byl tak vyděšen, že nepřemýšlel ani vteřinu a vyhrkl: „Mackovič. Soudruh plukovník.“

No, vidíš, že umíš být rozumný. Tak teď mě odved' do cely a jdi se někam uklidnit. A pamatuj si, jestli ještě někdy někoho zmlátíš, tak si tě najdu a potrestám.“

„Seš odporný, neschopný hovado“! řval podplukovník Viliam Mackovič na nebohého primitiva Josifa Mařáka. Ten se nyní potil a klepal strachy. Před chvílí koktavě Mackovičovi vypověděl vše, o svém rozhovoru s Janem výsadou.

„Ty idiote, pamatuj si, že jestli okamžitě toho grázla neuděláš, tak si pak podám já tebe a ty budeš litovat, že ses vůbec narodil. Řekni mně proboha, jak může příslušník uvěřit takovejmu choromyslněmu báhorkám zkurvenýho špióna? A teď honem zmiz a vykonej rozkaz!“

Josif Mařák se ani přepisově neodhlásil, otočil se, a co nejrychleji vypadl z kanceláře. Tam naopak z vedlejší místnosti přiběhl major Zelený, který všechno slyšel, ale nevěděl pořádně, o co jde.

„Co se stalo, Vildo?“

„Kretén, hnusnej kretén to je. Měl si podat toho Vejsadu, ale on se před ním posral strachy a teď mně to přišel říct. Víš, co to znamená? Jestli ho nezmlátí, tak tady končíme. Ten Rusák nás zlikviduje voba. On potřebuje důkaz, že Vejsada je šarlatán. Když to neudělá ten idiot Mařák, tak mně řekni, kdo jinej si troufne Vejsadu praštit?“

Zelený mlčel, a protože i Mackovič se vyčerpал, bylo v místnosti hrobové ticho. Přerušil ho až Mackovič, když otevřel skříň, vynadal lahev vodky a dvě skleničky.

„Pojď, dáme si panáka na uklidnění a pak budeme přemýšlet.“

Nalil vrchovaté sklenky, oba je do sebe koplí a hned si dali repete.

Nevymysleli ale nic jiného, než že ještě počkají do zítřka, jak to zvládne ten idiot Mařák.

Idiot Josif Mařák běžel rovnou od velitele na záchod, kde vytáhl z kapsy placatici a celou ji vyžahl. Poté, již méně roztřesený opět nabyl touhu někoho zmlátit. Těžko říci, zda byl více závislý na alkoholu nebo na sadismu. V každém případě, jméno své oběti měl tentokrát hned jasné. Skoro běžel a přitom řval na službu: „Vejsadu, okamžitě mně přiveďte Vejsadu!“

Když mu Jana Vejsadu přivedli do vyšetřovny, celý se klepal nedočkavostí. Jan Vejsada stál u dveří s pouty na rukách a působil klidně a vyrovnaně. To Josifa Mařáka trochu rozhodilo. Čekal roztřesenou trosku, která se před ním bude krčit a prosit o slitování. Do takových se mu vždy řezalo úplně fantasticky. Miloval strach druhých, miloval, když řvali a naříkali, když prosili a plakali. Ubožáci netušili, že tím vlastně dobíjejí Mařákovi baterie. Jenže teď před ním Vejsada stojí rovně a pevně a dokonce se snad trochu usmívá. Snad proto Mařák hned neuhodil, ale pouze vykřikl: „Co se šklebíš? Ono tě to brzy přejde. Já ti vytluču z hlavy to tvoje šarlatánství. Ze mě si prdel nikdo dělat nebude!“ Na to vzal do ruky obušek a udělal pár kroků směrem k Vejsadovi. Ten však nejen, že neustoupil ke zdi, jak to dělal každý, ale vykročil dokonce

Mařákovi naproti. Oba teď stáli sotva metr od sebe. Slyšeli vzájemně dech toho druhého, Jan navíc cítil i kořalku. Stáli tak pár vteřin, ale Josif Mařák to neunesl a ustoupil. Jan však opět popošel kupředu a tak se situace zcela otočila. Za chvíli byl Mařák u zdi a díval se svému sokovi zblízka do očí. Ve zpoceně ruce křečovitě svíral obušek, ale neměl sílu ho zvednout. Ztěžka dýchal a začal cítit nepříjemný tlak na hrudi. Poté se mu z hrdla vydral vzlyk a vzápětí ucítil, jak mu povolili svěrače. Pak se pomalu sesunul k zemi, schouklil se do klubíčka a začal nefalšovaně plakat. Snad poprvé od doby, kdy mu jako malému klukovi táta nařezal. Místností se rozšířil nepříjemný zápach z plných Josifových kalhot. Jan Vejsada odešel doprostřed místnosti a sedl si na židli. Tiše sledoval lidskou trosku před sebou a čekal, co bude následovat. Pak ho napadlo, podívat se na stůl do svého spisu. Věděl, že Josif je už neškodný a že do místnosti ještě dlouho nikdo nevzkročí. U mlácení, či spíše umlácení nebezpečného mukla, neměl být žádný svědek. V klidu tedy seděl a čekal, až se tam venku někomu bude zdát divné, že výslech trvá příliš dlouho a z místnosti se neozývají žádné zvuky. Konečně někdo zaklepal na dveře. Dozorčí spolu s majorem Zeleným zůstali stít jako opaření.

„Proboha, co se tady stalo?“

Soudruhovi Mařákovi se asi udělalo nevolno. Možná byste měl zavolat sanitku.“ Dozorčí přiskočil k Josifovi a zeptal se: „Josífku, co se stalo?“ Ale Josífek nic neříkal, jen stále tiše vzlykal. Místo něho klidně odpověděl Jan: „Myslím, že se Josífek posral a teď se stydí.“

Druhý den hned ráno se opět sešli Mackovič a Zelený. Už všechno věděli. Josif Mařák se zhroutil a převezli ho do nemocnice. Z interny ho však po prvním vyšetření převezli na psychiatrii, ale ještě v noci jel zpátky, protože mu praskly žaludeční vředy a musel být operován. Mackovičovi se očividně ulevilo.

„Tak to bysme měli. Snad to bude tomu Rusákovi konečně stačit. Chtěl další důkaz, tak teď ho má.“

Škoda je, že ho před tím posráním neumlátí,“ reagoval Zelený, „mohlo to bejt všechno vyřízený. Takhle nikdo neví, co ten šarlatán ještě natropí.“

„To máš pravdu, ale buďme rádi, že v tom nelítáme taky. A to ti povím, že už jsem měl velký pokušení, vyslechnout ho sám. Teď bych možná ležel v blázinci já.“

„To máš asi pravdu. Tak co teď?“

„Zavolám to Kolářovi.“ A podplukovník Viliam Mackovič zvedl telefon a začal vytáčet číslo plukovníka Otto Koláře.

Tajná schůzka v penzionu dva dny nato měla opět stejné složení. Plukovník RSDr. **Otto Kolář**, další estébáci podplukovník **Viliam Mackovič** a major **Jiří Zelený**, dále náměstek ministra **Gustav Mikeska** a pochopitelně ten nejdůležitější, tedy **Alexej Vladimirovič Volkov**, specialista z KGB. Ten měl také hlavní slovo. Už před schůzkou byl pochopitelně o dalším vývoji podrobně

informován a tak schůzka ani neměla být nějakou poradou, Volkov by si stejně od českých amatérů, radit nenechal. Chtěl je pouze informovat o dalším postupu. „Tak podívejte se, soudruzi, s tím debilem to není úplně jednoznačné. Vředy mu mohly prasknout z hulení a chlastu, přeskočit mu mohlo z dlouhodobého vyčerpání a posrat se mohl ze špatného žrádla. Ale uznávám, že jste to zkusili a jsme zase blíž cíli. Ano, je pravděpodobné, že takového sadistu muselo složit něco hodně silného. Dokonce začínám připouštět myšlenku, že ten Vejsada je nějaký šarlatán, ale potřebujeme opravdu stoprocentní důkaz. S tím debilem to bylo takové poloviční. Musíme mít definitivně jasno. Pak si toho šarlatána odvezu s sebou a v našem speciálním ústavu mu nechám tu jeho hlavu důkladně vyšetřit. A jestli to přežije, pošleme ho nějakou pěknou daču, na Sibíři jich máme několik.“

První zareagoval Mikeska: „No, a nemohl byste si ho Alexeji Vladimiroviči odvézt hned? Bojím se, abychom nepřišli o dalšího člověka. Vemte si ho, vyšetřete a ubytujte na ty Sibíři a budeme mít všichni klid.“

Ne,“ reagoval Volkov, „ještě ne. Jestliže mám před naše soudruhy vědce předstoupit s tím, že jim vedu člověka s nadpřirozenými schopnostmi, tak skutečně musím mít absolutní jistotu. Kdyby se to neprokázalo, tak se znemožním do konce života a můžu se sibiřskou daču stěhovat sám. Říkám tedy, že ještě jeden důkaz potřebuji. Hlavní, rozhodující, nezpochybnitelný.“

Chvíli vládlo hrobové ticho. Odvahu si nakonec dodat až doktor Kolář.

„No jo, ale on nám už vyřadil šest mužů. A i přes snahu o utajení se to samozřejmě rozneslo a ve státní bezpečnosti dnes není jediný člověk, který by o těch podivných událostech nevěděl. Obávám se, že vyšetřovat Vejsadu si dnes nikdo netroufne. Když to dáme někomu rozkazem, tak nám ten člověk buď preventivně onemocní anebo na něj bude hodný, aby neskončil taky špatně.“ Volkov byl očividně nespokojen. Cítil, že přestává být pánem situace. Zeptal se tedy celkem mírně.

„Tak co navrhuje?“ Ale předem říkám, že bez toho definitivního důkazu vám ho neodvezu.“

Opět ticho, které by se dalo krájet. Všichni muži kouřili a pili kávu. Pak to zkusil opět Mikeska. A vystřelil těžkou municí.

„Z nás jste tady jediný, Alexeji Vladimiroviči, který tomu nevěříte. Jediný byste se dokázal postavit před Vejsadu s chladnou hlavou. Co kdybyste to zkusil vy?“ Jestliže před tím mělo ticho metrů, teď ztěžklo na tunu. Volkov věděl, že nesmí ztratit tvář. Nejraději by nyní Mikesku na místě zastřelil, ale tím by si jen uškodil. Ukázal by všem, že se bojí. Ale Mikesku si bude pamatovat.

„Sám nemohu. Nikdy nevyšetřuji osobně. Žádný vězeň nebo jaký protisocialistický živel mě nikdy nesmí poznat. Ale dobrá, když jste v Československu tak podělaný, nechám i poslat člověka z Moskvy.“

xxx

Dva dny nato vystoupili na Ruzyni z IL 62 dva muži středního věku. Psycholog **Michail Aržanov** a bývalý mistr SSSR v řeckořímském zápase **Anatolij Raščupkin**. Oba muži byli důstojníky KGB. Vzájemně se poznali den před odletem a dosud přesně nevěděli, proč je z Moskvy posílají do Prahy. Věděli jen, že se jedná o mimořádný úkol a na místě je do všech zasvětit jejich nadřízený soudruh Volkov.

Ten na ně již netrpělivě čekal ve známém penzionu asi třicet kilometrů za Prahou. Přivítání bylo krátké a chladné. Žádní objímání, líbání, žádná vodka. Dokonce ani káva nebo čaj. Volkov přešel hned k věci „Soudruzi, naši českoslovenští přátelé zatkli nebezpečného člověka. Velmi nebezpečného. Má, řekl bych ... no, jak to jen vyjádřit ... jakousi velkou vnitřní sílu a psychologicky ovládá své vyšetřovatele. Ti se ho bojí a zvláště po tom, co se některým z nich přihodila nějaká nepříjemnost, podlehli bludům, že ten člověk na ně může seslat něco jako .. řekněme boží trest. Stručně řečeno, nahnal všem strach a ti jsou teď posraní a nikdo ho nechce vyšetřovat. My samozřejmě na nějaké boží tresty věřit nebudeme, ale pozor, na lehkou váhu bych to nebral. Ostatně kvůli kravině bych sem neletěl a netahal sem i vás. Skutečně se už pěti lidem něco stalo. Nic, násilného, žádné přepadení, žádný atentát a tak. Prostě někdo dostal infarkt, něho ranila mrtvice, někdo se zbláznil. Vás se povolal, abyste tomu přišli na kloub. Ty jsi soudruhu Aržanove zkušený psycholog, povedeš tedy vyšetřování. Dostaneš z něj vše, co v něm je. A kdyby bylo třeba tvrdé ruky, tak tady máš soudruha Raščupkina. A důležitá informace nakonec. Když to ten chlap nevydrží, nic se neděje. Máte úplně volnou ruku. Dělejte s ním, co sami uznáte za vhodné a nebojte se žádných následků. Tady máte jeho spis, večer se do toho podívejte a ráno vás odvezou do Prahy. Tam se hned pustíte do práce. Jasně?“ „Jasně“, odpověděli takřka současně oba specialisté.

Ráno v oba seděli v pražské vyšetřovací místnosti čekali, až jim předhodí jejich oběť. Michail Aržanov, býval vysokoškolským profesorem, ale už od mládí spolupracoval s KGB. Pomohl do kriminálu mnoha lidem. Byl střední postavy, pohublý, na hlavě měl jen pár zbylých vlasů, na nose malé kulaté brýle a za nimi uzoučké, jakoby stále přivřené oči. Když mu KGB dala nabídku práce na plný úvazek, neváhal ani minutu. Radit se s nikým nemusel, rodinu žádnou neměl. Byl samotář, tichý, nenápadný, neměl žádné koníčky, kromě své práce. A jazyků. Mluvil plynne anglicky, německy, polsky a česky. Kromě toho se slušně domluvil i španělsky a italsky. Míval až návaly štěstí, když dostal na mříže nějakého člověka. Bylo mu jedno, zda se něčím provinil, či ne. Dostal rozkaz někoho psychicky zlomit a to se podařilo pokaždé. Dokonce se občas na svou oběť šel podívat do vězení nebo si ji nechal předvést k sobě do kanceláře. Čím zlomenějšího člověka před sebou měl, tím byl šťastnější. A když se mu zdálo, že

vězeň je hrdý a silný, tak se postaral, aby to tak nadále nebylo. Dalo by se říci, že Aržanov byl prvotřídní sadista, i když nikdy nikoho fyzicky neuhodil. Raščupkin byl dvoumetrový hromotluk a stále plný síly, i když už deset let nezápasil. V posilovně byl ale skoro denně a sílu měl jak sibiřský medvěd. Během zápasnické kariéry vystudoval vysokou stranickou školu a získal doktorát. Stejně jako Aržanov spolupracoval s KGB už od mládí. Pohyboval se mezi špičkovými sportovci, jezdil často na západ a velmi agilně podával zprávy o všem, co kde viděl a slyšel. Ihned po skončení zápasnické kariéry nastoupil jako důstojník do armády, tam strávil pět let, z toho tři v Československu, konkrétně ve Vysokém Mýtě. Uměl tedy obstojně česky. Poté přešel do KGB. Tak tihle dva byli Volkovem předhozeni Janu Vejsadovi. Volkov věděl, že lepší lidi by nenašel. Buď Vejsadu zničí anebo budou sloužit jako jasný a nevyvratitelný důkaz, že Vejsada je skutečný šarlatán.

Stráž přivedla Jana Vejsadu a na pokyn Aržanova mu sundala pouta. Aržanov ho rusky pozdravil a podal ruku. Jan Vejsada neodpověděl a ruku nepřijal. To zkušené soudruhy samozřejmě nezaskočilo. Nejprve se zeptali, jestli mohou mluvit rusky, ale Jan Vejsada odpověděl, že nerozumí. Oba věděli, že rusky hovoří výborně, ostatně stýkal se s řadou sovětských emigrantů, ale čekali, že vyšetřování povedou v češtině. Právě znalost češtiny byla důležitá při výběru vhodných lidí pro tento úkol.

„Sedněte si pane Vejsado.“ Aržanov mu přátelsky ukázal na židli. Sám si pak přenesl svou židli před stůl a sedl si vedle Vejsady. Raščupkin seděl vzadu až u zdi, Vejsadovi v zádech.

Aržanov zahájil vyšetřování.

„Vy jste, pane Vejsado inteligentní člověk, a tak vám nemusím říkat, proč vedeme vyšetřování my. Vůbec nás nezajímá vaše protistátní činnost, vaše styky s nepřítelem a podobně. To je věc československých úřadů. Nás zajímá to, jak jste mohl přesně vědět, že se vašim vyšetřovatelům přihodí nějaká nepříjemnost. Budu upřímný, nevěřím na nic nadpřirozeného. Jsem vědecký pracovník a pohádkám zkrátka nevěřím. A budu ještě upřímnější. Ta parta, co vás vyšetřovala a zřejmě i mlátila, intelligence asi moc nepobrala. Rozhodně vám nesahala ani po kotníky. Proto se také všichni sesypali. My dva si budeme povídat jako dva vzdělaní a inteligentní lidé. Nechme tady ty báje ležet a pojďme k věci. Abych nezapomněl, vaše výpověď bude mít i pro vás velmi kladný dopad. To vám zaručuji. Ne, trest, který vám dá československý soud já neovlivním, ale budete mít fešácký kriminál se spoustou knih, častější návštěvy, více povolených balíčků a další výhody. A za vzorné chování vám pak trest o třetinu sníží. Myslím, že to je solidní nabídka. Ano, vidím vám na očích, že chcete říct, že jste se ničeho nezákonného nedopustil, ale to já posuzovat nebudu, pane Vejsado. Takže si to zrekapitulujme.

Dva soudruzi zemřeli, jeden na infarkt, druhý na mozkovou mrtvici. Další je po mrtvici ochrnutý, jeden přišel o ruku a utrpěl další vážná zranění a dva jsou

zhroucení v blázinci. Celkem šest lidí. Všech šest vás vyšetřovalo. Ano, asi i mlátilo, to připouštím. Proč právě těchto šest? Máte pro to nějaké racionální vysvětlení?“

„Ano, je to celkem jednoduché.“ Jan Vejsada byl klidný, i když dobře věděl, že před sebou nemá žádného hodného profesora, ale chladnou bestii. A také cítil ten pohled do svých zad. Raščupkina sice neviděl, ale vnímal ho více, než Aržanova.

„Všichni byli alkoholici, silní kuřáci a žili v permanentním napětí. Prostě je postihlo to, o co si už dávno říkali. Mimochodem, kolik promile alkoholu měl v krvi major Outlý, když vešel do silnice přímo před rozjeté auto? Sám jste říkal, že nevěříte v nadpřirozené úkazy. Já také ne. Tak nechápu, co ode mě chcete slyšet. Nebo snad opravdu chcete, abych vám tu povídal, jak jsem je očaroval?“ Aržanov chvíli přemýšlel. „To jistě ne. S tou životosprávou asi máte pravdu. Ale nezdá se pravděpodobné, že by šest lidí, šest lidí, kteří s vámi přišli bezprostředně do styku, bylo tak náhle a v rychlém sledu stiženo nějakým neštěstím. Na náhody také nevěřím, pane Vejsado. Já pro to mám jediné vysvětlení. Někdo s vámi spolupracuje, pomáhá vám, nosí vám informace a nějakým způsobem působí na vaše vyšetřovatele. Jen zatím nevím kdo to je a jak to dělá. No, a právě to bude hlavním předmětem našeho rozhovoru. Já umím být, pane Vejsado přátelský a velkorysý, to mi věřte. A když mi někdo vyjde vstříc, tak toho ten člověk nikdy nelituje. A nikdy nikdo se to nedozví. Nikdy v životě jsem nikoho neuhodil, čestné slovo. Ale je pár lidí, možná více než pár, kteří se mnou nechťeli spolupracovat. Všichni sedí a ještě ještě mnoho let budou sedět v různých věznicích na Sibíři. A věřte mi, pane Vejsado, stačí aby se dověděli, že tam přijedu na návštěvu, tak zalezou do kouta, klepou se jak ratlíci a skučí hrůzou. Už nikdy nebudou normální. A přitom stačilo tak málo, jen se mnou spolupracovat.

Pane Vejsado, nepřiletěl jsem z Moskvy, abych si tu od vás vyslechl, že to všechno byla náhoda. Hrajete teď o svůj život, to doslova! Bud' si budete žít klidně a důstojně, třeba i mezi těmi svými chartisty, můžete mít pověst hrdiny, který prošel kriminálem, můžete psát své články a pašovat je do ciziny, můžete přednášet na bytových seminářích, šoustat ženský, anebo, pane Vejsado, budete hnít, budete naprosto zoufalý, budete mít bolesti a kdykoli uslyšíte jméno Aržanov, tak vám povolí všechny svěrače. Umřete opuštěn, zapomenut a ve velkém utrpení. Nechám vás teď chvíli přemýšlet, pane Vejsado. Skočím si na malé občerstvení a vrátím se, řekněme za hodinu.“

Aržanov se zvedl a odešel. Jan Vejsada seděl dál a čekal, zda se zvedne i ten druhý chlap. Za chvíli slyšel kroky, které se k němu přibližovaly. Najednou ho mohutné ruce zvedly i se židlí a poponesly ke zdi. Poté ho jedna ruka chytla za krk a druhá mu rozepnula kalhoty. Jan Vejsada ani nedýchal, když si ta pracka, která by ho jistě zabila jediným úderem, začala hrát s jeho varlaty. Bylo to maximálně nepříjemné, zvláště když mu mohutná tlama dýchal přímo do ucha. Ovšem po této předešlé najednou tlusté prsty Janův šourek silně stiskly. Ukrutná

bolest způsobila, že Jan hlasitě vykřikl a nebýt silného sevření krku, spadl by na zem. Sevření povolilo, ale ještě chvíli cítil tu odpornou ruku na svém přirození. Pak se Raščupkin beze slova narovnal a klidně opustil místnost. Jan zůstal sám.

Neměl hodinky a tak nemohl vědět, že to čekání trvalo plné tři hodiny. Tři hodiny strachu a nejistoty. Když se otevřely dveře, pocítil skoro úlevu, ale jen do té chvíle, než zjistil, že vstoupil sám Raščupkin. Ten opět nic neřekl a pomalu kráčet k Janovi. Začal si vyhrnovat rukáv a rozcvičovat si prsty. Bylo to nesmírně trýznivé. Když ho pak těžká Raščupkinova ruka začala hladit po vlasech, nevydržel to a pokusil se rychle vstát ze židle. Ale bylo to marné. Byl obrovskou silou sražen zpět. Pak se ale podruhé otevřeli dveře a vešel Aržanov. „Tak co, pane Vejsado, doufám, že jste se tu nenudil? A vy soudruhu Raščupkine si můžete klidně sednout dozadu. My si tu budeme ještě chvilku přátelsky povídat, že.“

„Pane Aržanove“, Jan se pomalu vzpamatovával ze šoku, „Chcete slyšet, kdo ničí moje vyšetřovatele, dobrá, povím vám to.“

„No sláva, já věděl, že my dva se v klidu domluvíme. Tam napjatě poslouchám, milý příteli.“

„Vím, že tomu budete těžko věřit, ale jedné noci po dlouhém výslechu a bití se mi zjevil ďábel. Přišel ke mně a řekl, že když mu slíbím svou duši, postará se, abych už netrpěl. Já jsem byl velmi zoufalý a řekl jsem mu, že mi je všechno jedno, že si se mnou může dělat cokoli. On mi poděkoval a pak mě navštěvoval pravidelně. Říkal, že každý, kdo na mě sáhne nebo k tomu vydá příkaz, tvrdě potrestá. Já to už vůbec nemám pod kontrolou, jsem jen pouhý divák ...“

„No dobrá“, Aržanov mu vstoupil do řeči, „Je to moc hezký příběh a krásně se poslouchá. Bohužel já teď budu muset odejít, mám ještě něco důležitého. Uvidím se s vámi možná zítra. Nebo někdy jindy, teď nevím. Vy ten příběh zatím dovyprávějte tady mému kolegovi, on mi to pak převypráví. Zatím na shledanou, pane Vejsado.“

Sotva se za Aržanovem zavřely dveře, sedl si na jeho židli Raščupkin. Dlouhé minuty jen tak seděl a nic neříkal. Díval se na Jana, což bylo neobyčejně trýznivé. Jan cítil, strach, věděl, že ti dva ho opravdu mohou zcela zničit. Konečně Raščupkin promluvil.

„To s tím ďáblem je dobré. Rád si to vyslechnu ještě jednou a podrobněji. Ale než se dáte do vyprávění, tak si odložte, vidím, že se potíte. Udělejte si pohodlí a svlékněte si šaty.“

Jan věděl, že jde do tuhého. Zkusil slabou obranu.

„Není mi horko. Cítím se takto dobře.“

Raščupkin z ničeho nic zařval: „Nekecej a do naha! A rychle nebo ti pomůžu!“ Avšak tato náhlá změna tónu Jana paradoxně uklidnila. Úplně klidně se postavil a smírným úsměvem na rtech se upřeně zadíval do Raščupkinových očí. Díval se dlouho a byl to Raščupkin, kdo to nevydržel. Zvedl se ze židle a ustoupil o dva kroky zpět. Po chvíli se trochu vzpamatoval, ale byl najednou mírný a na svlékání jakoby zapomněl.

„Co se na mě tak díváte. Sedněte si a budeme pokračovat.“

Hlas se mu však chvěl a Jan ho mlčky stále sledoval. V jeho pohledu cítil Raščupkin cosi zvláštního, snad nadpřirozeného. Ano, i ďábelského. Ustoupil ještě o krok a byl už zády nalepený na zdi. Jan udělal dva pomalé krůčky vpřed. Raščupkin se rozklepal jako ratlík a po chvíli cítil nepříjemné mokro v kalhotách. Podíval se do rozkroku a viděl veliký flek. Cítil, jak mu moč stéká po stehnech, ale nebyl schopen se pohnout.

Jan si pak klidně sedl zpět na židli a pokynul Raščupkinovi, aby se posadit také.

„Sedněte si soudruhu. Budu vám vyprávět o tom ďáblovi. Je to vskutku zajímavé. A víte co, zavolejte svého kolegu, ať si to vyslechne také.“

Raščupkin si pomalu sedl a stále se celý chvěl. Jan před něj strčil telefon a podal mu do ruky sluchátko. Ten ho neochotně uchopil, ale neměl se k tomu, aby vytočil číslo. Jan proto maličko zvýšil hlas a důrazně mu nakázal.

„Tak zavolejte! Nebo chcete, abych ho šel někam hledat?“

Raščupkin poslechl, vytočil nějaké číslo a do sluchátka tiše zašeptal, aby ihned zavolala soudruha Aržanova. Ten přešel během minutky. Okamžitě poznal, že se děje něco mimořádného, ale ovládal se.

„Tak copak se stalo, že po mně tak toužíte?“

Místo Raščupkina odpověděl Jan.

„Tady váš kolega se pomočil a prosí vás, abyste vzal výslech chvíli za něj, že se musí jít vykoupat a převléknout.“

Aržanov se podíval na Raščupkina a viděl, že Jan nelže. Více než mokré kalhoty ho však vyděsila Raščupkinova tvář. Byla bledá, pootevřená ústa mlčela a v očích byl vidět strach. Aržanov se vzpamatoval z prvotního šoku, přikročil k telefonu a zavolal službu, aby okamžitě Jana odvedla do cely.

xxx

Zatímco Raščupkin ležel na uzavřeném a střeženém oddělení psychiatrické nemocnice, v penzionu za Prahou se urychleně sešli Aržanov a Volkov. Byl pozván i plukovník Kolář, ale ten měl přijet později. Ti dva si potřebovali nejprve promluvit sami.

Oba byli značně nervózní. Volkov přecházel po místnosti sem a tam, kouřil cigaretu, zatímco Aržanov seděl u stolu a hrál si s lahví minerálky.

„To není možné“, začal Volkov, „Raščupkin je chlap jako hora, ještě se nikdy před nikým takto nesložil. A on se teď pochčije a sesype se jak domeček z karet. Máte pro to nějaké vysvětlení?“

„Nemám.“ Aržanov byl upřímný, ostatně, co by asi tak mohl říci. „Ze začátku to vypadalo velice nadějně. Už jsem si myslel že ho máme na lopatě. Až mě překvapilo, jak to šlo hladce. A najednou ... mistr světa v zápase, zkušený agent, skvěle připraven, ještě nikdy neselhal ... a ono tohle. Už třetí den se klepe v blázinci jak ratlík a pořád se pomočuje. Kdoví, jestli se z toho vůbec dostane.“

Soudruhu Volkove, nikdy jsem se nikoho a ničeho nebál, ale teď se přiznávám, že už se mně k tomu chlapovi nechce.“

Volkov dlouho mlčel. Stále přecházel po místnosti a usilovně přemýšlel. Pak přišel s nápadem.

„Je nebezpečný. Asi víc, než si kdo dovede představit. Odvezeme ho do k nám a pošleme na Sibiř. Tam v nějakém lágru vychladne. Bude tam úplně izolovaný. Nebude se s nikým stýkat. Bude na samotce a s nikým se neuvidí. Dozorci mu jen okýnkem strčí misku s jídlem. Nikdo ho nebude vyslýchat, nikdo ho nebude mlátit. Zima, hlad a hlavně samota. To ho zabije. Nepřežije tam ani rok. Odletíme co nejdříve. Zařídím to hned na zítřek.“

xxx

Zesílená eskorta dopravila Jana Vejsadu na letiště ve Kbelích. Tam už čekal vojenský speciál, který měl za dvě hodiny přistát v Moskvě. Kolona černých automobilů přivezla sovětské důstojníky Volkova, Aržanova a Raščupkina. Toho posledního rovnou z nemocnice. Nechyběla pochopitelně ani Volkovova manželka, které několik mužů pomáhalo naložit objemné tašky a kufry. Do letadla odvedli Jana Vejsadu, kterého zamkli do speciální zamřížované cely v zádi letadla. Pak nasedla celý sovětská delegace a s nimi letěl i podplukovník Viliam Mackovič.

Start letadla byl pozdržen, protože na letišti byla mlha. Volkov se ptal pilota, jak dlouho se bude čekat. Pilot se domlouval s řídicí věží a žádal o povolení ke startu. To však zatím nedostal. Volkov ztrácel trpělivost, bál se, aby vězeň vzadu ještě něco neprovedl. Domníval se, že až vzletí, tak si Vejsada uvědomí, že definitivně prohrál. Zlostně zakřičel na pilota, ať to neprotahuje. Pilot opět komunikoval s řídicí věží a vypadalo to, že je to on, kdo druhou stranu řídí. Povolení nakonec dostal. Motory byly nahozeny a letadlo se dalo do pohybu a s devíti lidmi na palubě se odlepilo od země.

Začalo pomalu nabírat výšku, ale méně, než by mělo. O hodně méně. Pilot hned věděl, že je zle, ale betonovou dráhu už měl za sebou. Najednou se letadlo prudce vrátilo k zemi.

Na letišti se okamžitě rozječely sirény a vyjela auta hasičů i sanitní vozy. Desítky záchranářů prohledávaly ještě hořící trosky letadla. Na místě nacházeli zohavené zbytky lidských těl. Nakonec posbírali celkem osm mrtvých. Devátý, v zádi letadla uvězněný Jan Vejsada jako jediný přežil, navíc měl jen lehčí zranění. Byl trochu v šoku, když ho sanitka odvážela do nemocnice.

xxx

V nemocnici Jana Vejsadu ošetřili a uložili na samostatném pokoji. Pochopitelně střezem. S modřinami a boulemi vypadal sice dost zbídačele, ale ve skutečnosti měl několik pohmožděnin a zlomenou ruku v předloktí.

Třetí den po nehodě, o které se mimochodem veřejnost vůbec nedozvěděla, navštívil v nemocnici Jana Vejsadu plukovník Kolář. Přišel sám, samozřejmě v civilu a přinesl pacientovi pár banánů. Po rozpačitém pozdravu si přisunul k posteli židli, chvíli si v hlavě sestavoval první věty a pak promluvil velmi přátelským tónem.

„Jsme rád, že jste z té tragédie vyvázl. A já vám nyní nesu ještě jednu dobrou zprávu. Podařilo se mi prosadit vaše propuštění. Skutečně, ještě jen podepíšu jeden papír a jste volný. Ba co více. Zařídil jsem vám i povolení k vycestování. Zemi si zvolíte sám a od nás kromě pasu dostanete i slušnou hotovost, abyste se v té cizině necítil jako chudý příbuzný. A samozřejmě to platí i pro vaši ženu. Myslím, že si to zasloužíte. Tímto se vám také omlouvám za celý ten trapný omyl, ale zpočátku skutečně všechno hovořilo proti vám. Bohužel trvalo trochu déle, než se to všechno vysvětlilo, ale nyní se pokusíme vám všechno to strádání vynahradiť. I my jsem jenom lidi, i my se dopouštíme někdy omylů, ale umíme je i napravovat. Myslím, soudruhu Vejsado, že to je celkem šlechetná nabídka. Co tomu říkáte?“

Jan Vejsada chvíli nechal Koláře čekat a pak klidně odpověděl.

„Aby bylo jasno, soudruhu plukovníku, já mám trochu jiné představy. Ze všeho nejdřív okamžitě odvolejte ty gorily přede dveřmi. Myslím skutečně teď hned!“

„Ano, samozřejmě.“ Kolář se zvedl a otevřel dveře na chodbu. Dvěma estébákům dal jasný pokyn, aby odešli a oznámil jim, že s okamžitou platností ruší střežení soudruha Vejsady. Pak se vrátil na svou židli. Jan Vejsada pokračoval.

„Dobrá, ale než vám sdělím své podmínky, tak si rád vyslechnu, jak se daří soudruhům Mikeskovi, Mackovičovi a Zelenému.“

Kolář byl dotazem trochu zaskočen.

„No, jak se jim daří ... já ani nevím. A proč vás zajímají zrovna tito soudruzi?“

„Ale, no tak,“ Jan se na Koláře usmál, „my dva si přece před sebou nebudeme hrát na schovávanou. To jsou, spolu s vámi pochopitelně, a také spolu s těmi, co už jsou jaksi mimo hru, ti, kteří se zabývali mou takzvanou vlastizradou. Ale jestli o nich nechcete hovořit, nevadí. Já vám o nich něco řeknu sám. Mackovič chlastá. To není pro vás asi žádná novinka, chlastal vždycky, ale teď se skutečně pořádně rozjel. Teď už vůbec nestačí vystřízlivět. Závislost se rozjela takovým tempem, že už ji nikdy nezastaví. Toho si už klidně ze sboru můžete vyškrtnout. Zelený je na tom ještě hůř. Má syfilis a neléčí se. Už je v docela pokročilém stádiu. Ani ten vám už moc platný nebude. A Mikeska to taky nebude mít jednoduché. Má nervy na pochodu, nespí, polyká jeden prášek za druhým a panáka si taky dává častěji, než by měl. A teď si představte, že v tomto stavu načapá svou manželku s jiným soudruhem. Že mu je nevěrná, to ví v jeho okolí skoro každý. Ostatně i vy, nemám pravdu? Obávám se, že Mikeska to nezvládne. Nervy na dranc, v krvi léky spolu s alkoholem a pod paží nabitá pistole. Ne, jen prosím klidně sed'te, v tom už nic neuděláte. To, co vám nyní vyprávím se už vlastně stalo. Vy jste zrovna vcházel do nemocnice. Teď jste

první člověk, který se to dozvěděl. Už není kam spěchat. Mrtvolu toho milence lehce najdete a Mikeska se vám zhrouť. Jeho soudružka cizoložnice bude v šoku a všechno pěkně vysype. Ostatně, uvědomujete si, jaké vlastně máte štěstí? Kdybyste zrovna neměl za úkol to nějak vyřídit se mnou, byl byste u Mikesků možná zrovna vy.

No, ale teď k těm mým podmínkám.

Tak zaprvé, nikam nejedu. Pas mi pochopitelně vrátíte, ale do ciziny si vyjedu, až se mi bude chtít. Ale doma jsem tady a tady taky budu i nadále žít. Bez vašeho sledování. Doufám, že odposlouchávací zařízení už v bytě nemám?! Dále, hned zítra mi donesete můj spis. Kompletní, podotýkám. Nic z něho nebudete odstraňovat, nic začerňovat, nic do něj nebudete dopisovat. Je vám doufám jasné, že to poznám. Přinesete mi ho zítra dopoledne ke mně domů. Tady jsem zcela zbytečně. Se zlomenou rukou nemusím zabírat místo v nemocnici. A budete velice úzkostlivě dbát na to, aby se ke mně už nikdy žádný estébák ani nepřiblížil, aby se o mně nikdy ve vašich kruzích nejednalo. Totéž se bude týkat všech členů mé rodiny a mých blízkých přátel. Jejich seznam ostatně máte. Je vám to jasné?“

Kolář byl velice zaskočen a navíc měl velký strach. Vždyť on je nyní jediný člověk, který se nějak podílel na celém případě s krycím jménem Filosof, kterému se dosud nic nestalo.

„Ano, jasné ... ale přece jen ...“ nemohl najít vhodné slova a hlas se mu třásl. Jan ukončil jeho trápení.

„Já vím, jste trochu zaskočen mými požadavky. A taky se bojíte o sebe. Říkáte si, co se asi tak stane s vámi. Ano, jste zatím jediný nepotrestaný. A může to tak zůstat, ale to záleží jen a jen na vás. Jestli splníte do puntíku všechny mé požadavky, můžete se celkem v klidu dožít důchodu. Ale budete se muset opravdu snažit.“

Kolář byl nečekaným průběhem rozhovoru zcela vyveden z míry. Pomalu se zvedl ze židle a zmohl se jen na: „Ano, spolehněte se,“ načeš odešel pryč.

xxx

Jan Vejsada si už několik dní užíval nečekaně nabyté svobody a dny trávil, kromě procházek a posezení s přáteli, hlavně čtením velice objemného spisu s názvem Filosof. Bylo to zajímavé čtení, ale také hodně smutné a místy až bolestivé. To, že jeho případ od začátku celý estébáci uměle vyrobili a vše si vymysleli neboť potřebovali chytit nějakou větší rybu, ho nijak nepřekvapilo. To, že si do spisu často vymýšleli, aby zvýšili své vlastní zásluhy nebyla také překvapivé. Horší bylo nacházet ve spisu jména lidí, kteří na něj donášeli. Nasadili přímo na něj hned několik svých agentů a tajných spolupracovníků. Odposlouchávali mu nejen telefon, ale měl štěnice na několika místech v bytě, byl sledován prakticky na každém kroku. Nebylo mu dobře z pomyšlení, co všechno na něj věděli a hlavně z toho, že měli poměrně přesné záznamy i ze

schůzek s přáteli. Mnohé z nich se odehráli u něj doma, tak to bylo jasné. Ale věděli i o těch v kavárně, hospodě nebo někde venku. Prohlížel si své fotografie ze všech možných míst. I Orwel by záviděl StB její možnosti. Ale nejhorší byla ta jména. Bylo tam několik lidí, kterým plně důvěřoval a které pokládal za své přátele. V první chvíli ho napadlo, že všechny své známé pozve na nějaký večírek a tam to vše zveřejní. Ale mohl by tím ohrozit Koláře a Jan potřeboval, aby ve své funkci vydržel. Pak si uvědomil, že má přece ty záhadné schopnosti. Ano, využije svou nadpřirozenou moc a ty zrádce potrestá. Ponořil se do těchto myšlenek a nevnímal nic kolem.

Najednou se čehosi lekl a trhl sebou. Uviděl, že v křesle proti němu sedí nějaký člověk. Vůbec ho neslyšel vejít. Neznal ho, nikdy ho neviděl. Byl to muž, spíše starší, určitě kolem šedesáti. Měl fousy a brýle s černou obroučkou. Na sobě měl nenápadný šedivý oblek, pod ním modrou košili a černobílou kravatu. Na stůj si odložil klobouk. Byl to on, kdo první promluvil.

„Vidím vaše myšlenky a právě kvůli nim jsem tu. Je konec, Jane.“

Jan se už trochu vzpamatoval z leknutí.

„Konce čeho? A kdo vlastně jste, jak jste se sem dostal?“

„Nad tím, příteli, nehlobejte. Nepřišel byste na to a není to ani důležité. Přišel jsem vám jen oznámit, že vaše schopnosti, kterými jste rozdrtil celou tu hydru a zachránil si život, jsou pryč. Už jste zase úplně obyčejný občan Jan Vejsada. Když jste na tom byl nejhůř a měl jste už nakročeno ven z tohoto světa, vám byly ony schopnosti a síla propůjčeny. Zachránil jste sebe a zároveň tím pomohl i jiným podobně postižených. Všichni si svůj trest zasloužili. Teď už je ale konec. Vím, že byste se chtěl pomstít všem těm udavačům. To by už ale nemělo nic společného s ochranou, ale byla by to pouhá msta. Pár byste jich potrestal, ovšem víte, kolik jich běhá po světě? Do konce života byste se jen a jen mstil. Nechte to na, řekněme, nějaké vyšší moci. Vy je můžete potrestat tím, že jim někde beze svědků řeknete, že to o nich víte. Víc není potřeba, oni se tím budou užírat tak, až se užerou. Vy si teď začněte užít života. Věnujte se své ženě, i ona hodně vytrpěla, věnujte se svým skutečným přátelům, však je dost těch, kdo vás nehradili a stáli při vás, i když tím sami riskovali, vraťte se ke své práci, ke svým knihám a předávejte své zkušenosti a znalosti dál. Na tom, jaká bude další generace máte odpovědnost i vy. Hlavně vy a lidé vám podobní. A s tím Kolářem si hlavu nelamte. Ten se bude do smrti bát. Bude se všemožně snažit, aby na vás StB úplně zapoměla. On sám ale nezapomene nikdy. A to mu jako trest bohatě stačí. No, a teď už musím jít. Tak sbohem, příteli.“

Neznámý se zvedl v tichosti odešel. Jan ještě pár vteřin překvapeně seděl, pak vyskočil a běžel za neznámým. Nikoho ale už nezahlédl, ani na schodech, ani před domem. Jeho žena prý nikoho do domu nepouštěla a nikoho neviděla. Byl prostě pryč. Jen šel pomalu zpátky do své pracovny. Sedl si do křesla a nalil si sklenku whisky. Trošku se napil a věděl, že opravdu nemá žádnou cenu po neznámém pátrat. Není z tohoto světa a pravděpodobně se s ním už nikdy nesetká. Uvědomil si, že mu zapomněl poděkovat.

„Děkuji.“ řekl nahlas a znovu se napil. Bylo mu velice příjemně.

Šumák – mrtvice , **zemřel**

Pěnička - infarkt, **zemřel**

Kušta – mrtvice

Hnilička – zhroucení, blázinec

Mjr. Outlý – auto – ruka

Mařák – zhroucení, blázinec, žaludeční vředy

Raščupkin – blázinec + **smrt** v letadle

Volkov – **smrt** v letadle

Aržanov **dtto**

Mackovič **dtto**

Mackovič – těžký alkoholik

Zelený – syfilis

Mikeska – zabil milence ženy

Kolář – ponechán bez trestu